

Dương Thùy Dương

Thành phố không có chỗ cho 2 người

Dịch giả: Lê Bá Thụ

Nếu kẻ đông đúc thì con muốn đi bỏ mẹ không cần, thế nhưng mà. Ngày xưa bố mẹ vẫn xa quê đó thôi. Ngày xưa nó khác con à, nhà có mười mấy anh em, ở nhà trồng lúa thì chết đói với nhau cả à. Bây giờ cũng khác bố à, ở đây thì con biết làm gì mà sống đây?

Thế những người ở đây họ chết hết phỏng? Không chết nhưng nó chai mòn hết cả đi. Mẹ nhìn quanh mà xem, buổi sáng 8h sáng mà thanh niên còn ngồi vạ vật ở quán cafe phì phèo thuốc lá. 5 giờ đã thấy ngồi quán nhậu hò dô ta. Ở đâu cũng có người thôi, có phải ai cũng thế đâu? Nhưng số đông nó thế. Phải, chị đi học từ đâu từ đâu về, chị chê cái thị xã này, chị giỏi giang thì chị cứ đi đi, rồi xem chẳng ở đâu bằng nhà mình cả đâu. Im lặng, im lặng, yên lặng.

Người đàn ông duy nhất rót nước trà, trầm ngâm nhìn chén nước đang lắng lại. Đi xa cũng tốt, nhiều cơ hội, nhưng thân con gái sẽ vất vả lắm. Bây giờ con gái với con trai cũng thế thôi bố à. Biết thế, nhưng con trai vẫn có nhiều lợi điểm, cái này không phải bàn nhiều. Con đã quyết đi thì... Im lặng.

Người đàn bà luống tuổi sụt sịt. Để con nuôi nó giờ muốn nó ở bên cạnh vui vậy tuổi già cũng không được. Lặng yên.

Nó nằm ngửa trên chiếc giường quen thuộc, hai tay giang rộng, mắt nhìn trần lên trần nhà. Một khoảng trống xóa im lìm bất động.

Người đàn bà lôi từ trong nhà kho một cái vali màu nâu phủ bụi, lặng lẽ chùi sạch và mang ra sân phơi nắng. Người đàn ông im lặng dắt chiếc xe máy ra đầu ngõ nhờ bảo dưỡng. Nó ngồi yên lặng trên chiếc xích đu dưới giàn tigon nhìn ngắm khu vườn.

Sân ga đầy màu sắc, rộn rã âm thanh. Thi thoảng lại có người đến bắt tay người đàn ông và đàn bà, hỏi han, nhìn nó, rồi lại hỏi han. Tàu chậm chạp vào ga. Mắt người đàn bà đỏ hoe. Người đàn ông cố sức đẩy chiếc vali nặng trịch lên tàu. Nó bước vội lên, có hạt nước nào đó lăn tròn trên má, con tàu chuyển bánh, nhà cửa, cây cối, chiếc cầu quen lụi về phía sau. Nó nhắm nghiền mắt, nhét phone vào tai và ngủ một giấc thật sâu.

Thành phố buổi sáng im lìm. Con đường thưa người, chỉ có những chiếc xe hàng to kèn lướt đi. Ông xe ôm hay chuyện. Cháu ra học lại à, sao ra sớm thế. Sợ không thuê được nhà à. Cháu học xong rồi, giờ đi làm. Thế à, không về quê hử, thế quê mãi là quê thôi, không làm sao mà lên phố được.

Xách vali vào căn phòng nhỏ 10m vuông, nó thả người xuống chiếc phản cứng ngắt, ngủ yên. Đưa con gái tóc nâu bước vào, nhìn thấy nó, mỉm cười dõng chiếc vali sang bên, lục tục soạn sửa nấu cơm. Nó choàng tỉnh, đã quá trưa. Đưa con gái tóc nâu dí dí vào mũi của nó. Công chúa đi từ lâu dài đến

đây có mệt không. Ừ, hơi mệt. Vua và hoàng hậu cuối cùng cũng để công chúa đi khỏi lâu đài rồi cơ đấy. Thế có phải khóc lóc van vỉ gì không. Nó lắc đầu, nghĩ đến đôi mắt đỏ hoe của mẹ. Đi rồi đừng vương vấn gì nữa nhé, không thì dờ dờ ương ương chẳng làm được gì. Nó gật đầu, đi xuống rửa mặt. Dòng nước mát lạnh làm nó tỉnh giấc. Chợt nhớ đi điều gì, nó vội tìm túi xách vợ lấy chiếc điện thoại, 10 cuộc gọi nhỡ. Vội vã gọi đi. Âm thanh vang vọng. Con khỏe chứ, tới nơi chưa sao không gọi điện. Nhớ ăn uống vào nhé, cái gì đáng tiêu thì cứ tiêu, đừng có chi li quá mà phát bệnh. Bố nhận lương sẽ chuyển cho con thêm một khoản, phòng khi khó khăn rút ra mà dùng. Nhớ là... Thi thoảng nó lại dạ vâng. Nghe giọng bố mẹ thôi, không nhìn thấy, có lẽ đôi mắt mẹ lại đỏ hoe.

Nó mặc một chiếc sơ mi trắng và quần âu kẻ sọc hơi ôm. Tự ngắm bản thân trong gương, nó bật cười, nhìn chính chu hẳn. Nó liếc nhìn chiếc quần jeans mà cái áo pull lung thụng, hơi tiếc rẻ. Chiếc xe màu trắng lướt đi, hòa vào dòng người đông đúc. Nó đến một tòa nhà cao tầng chót vót, công ty ở tầng 8. Bước vào căn phòng lớn, hơi khớp. Chị tiếp tân nhìn nó mỉm cười, nụ cười tươi không thể tươi thêm được nữa. Nó cười đáp lại, nụ cười thuần thục đã tập cả buổi tối hôm qua. Anh phụ trách bước nhanh tới. Sau màn cười và chào, anh đưa nó đến các bộ phận giới thiệu. Mọi người ngược nhìn nó, mỉm cười chào rồi lại cúi mũi vào màn hình máy tính. Nó nhìn loang loáng các khuôn mặt, cố lướt trên bảng tên để ghi nhớ lấy một vài cái tên. Nó nhận công việc, làm quen với những người cùng bộ phận rồi bắt đầu tìm hiểu tài liệu. Một ngày trôi qua tự lúc nào không hay. Tập tài liệu cũng chỉ vui đi một phần nhỏ. Nó cố nén một tiếng thở dài. Sẽ bận rộn lắm đây.

Trở về. Nhà trọ yên ắng. Nó bước vào, không kịp bật đèn, cứ nguyên quần

áo nằm dài trên phản. Bếp núc vắng lặng. Chiếc điện thoại rung lên, ánh đèn nhấp nháy. Tối nay công chúa tự túc nhá, ta đi dự tiệc rồi. Những ngón tay uể oải lướt trên bàn phím, uh. Nó ra đầu ngõ, chọn lấy một ổ bánh ngọt và hộp sữa. Vậy là xong bữa tối. Nó nhìn chiếc vali để ngổn ngang, chợt nhớ là chưa sắp xếp lại đồ đạc. Phía trên cùng là một túi thuốc, dầu gió, vitamin C, thuốc cảm... Ôi, mẹ tưởng mình đi lên núi. Rồi một túi tất, khăn quàng cổ, găng tay, mũ len. Đang mùa hè cơ mà. Mẹ lại lo trước cả trăm cây số rồi. Rồi thì cơ man nào là các loại áo quần đủ sắc màu. Mẹ quên là con gái mẹ đã đi làm rồi à, chỉ cần một ít quần áo công sở và mấy bộ jean thôi. Nó xếp những đồ cần thiết vào chiếc tủ con kê ở góc giường, phần còn lại để nguyên rồi cho vali vào gầm phản. Nó thở dài nhìn quanh. Giờ này chắc là mẹ đang đi bộ với các cô di trong xóm, bố thì xem tivi. Nhìn chiếc điện thoại im lìm bên cạnh, nó muốn nhấn nhá những nút quen thuộc gọi về nhà, nhưng rồi thôi, cũng vừa gọi buổi sáng.

Chuông điện thoại réo rất, nó đưa tay quờ quạng tắt phụt đi dòng âm thanh quấy nhiễu rồi cuống cuống rửa mặt ăn sáng. Chiếc xe lại lao vút đi, dòng người chuyển động, mắt nó vẫn hơi mơ màng. Người quản lý đưa cho nó một tập chương trình cần biên tập lại. Nó lại cúi mũi vào những dòng chữ ngoằn ngoèo. Điện thoại réo rất, lại những cuộc gặp gỡ, lên kế hoạch, bàn thảo. 9h gặp đối tác bàn thảo, 10h họp nhóm, 2 giờ lên chương trình, 3h, 4h, thứ 3, thứ 5... những miếng stick vàng bao vây lấy bàn làm việc có nó, cơ thể lên tiếng phản ứng kịch liệt nhưng đôi mắt vẫn lướt đi trên những dòng chữ, đôi tay vẫn liên hồi gõ máy. Điện thoại rung lên, đèn chớp liên tục. Anh. Từ ngày nó ra làm việc đến giờ, anh có hỏi thăm đâu. Em thế nào rồi, khỏe chứ, công việc ổn không? Những lời hỏi thăm xã giao. Hẳn là anh lại gửi group cho tất cả những ai có mặt trong danh bạ chứ gì. Những ngón tay

lạnh lùng lướt trên phím. Nhờ trời em vẫn khỏe và công việc cho đến thời điểm này vẫn trôi chảy. Uh, vậy là tốt rồi. Nhưng em không ổn lắm phải không. Nó gập máy. Có lúc nào ổn đâu, từ khi anh trở thành một người xa xôi. Tại sao anh lại biết em không ổn?

Nó rẽ qua café Cuối ngõ. Ông chủ quán nhìn nó, nheo mắt ngạc nhiên. Trở lại rồi đó hả? Tôi biết mừng bạn cũ cái gì đây? Như mọi khi là được rồi. Nó mỉm cười. Nơi này, anh và nó vẫn thường đến vào mỗi tối thứ 6, nghe đàn guitar, ngắm tranh và trò chuyện vu vơ. Anh bảo nó trẻ con quá, vào quán café lại gọi sữa dâu, nhưng anh vẫn gọi cho mình một ly sữa dâu đó thôi. Chiếc ghế trước mặt trống trải, ly sữa dâu đưa ra, vẫn màu hồng quen thuộc, lạnh ngắt. Ông chủ quán kéo ghế ngồi trước mặt nó. Như vậy sẽ không trống trải. Ông nở nụ cười quen thuộc. Nó nheo nheo mắt. Biết đâu trống lại hay, sẽ luôn tìm kiếm một sự thay đổi, thay thế. Không thể trống mãi đâu, vấn đề chỉ là thời gian thôi. Nghe “Thời gian ơi” nhé. Nó gật đầu. Đã bao lâu rồi nhỉ, từ ngày nó bắt đầu một cuộc sống không anh.

Trở về nhà, nó bất giác gọi cho mẹ. Mẹ đang bận khách. Cuộc sống vẫn tiếp tục, trôi đi, trôi qua.

Anh nhắn tin. Em đang làm gì đó. Tối mai là thứ 6, em có muốn đi “Cuối ngõ” không. Mai em có hẹn rồi, hẹn anh khi khác nhé. Uh, được rồi, chúc em ngủ ngon. Thật ư, sẽ ngủ ngon ư? Đáng lẽ nó đã không trở lại đây, trở lại những con đường đầy ắp kỷ niệm này. Đáng lẽ nó đã trở về nhà với bố mẹ, làm một công việc nhàn nhã và sống một cuộc sống yên bình, không bon chen. Đáng lẽ... nhưng nó vẫn trở lại.

Tóc nâu bảo tối mai có sinh nhật người bạn, rủ đi cùng. Nó gật đầu, tối mai sẽ là một buổi tối dài đằng đẵng nếu ở nhà.

Một ngày trôi đi quá nhanh. Người phụ trách có vẻ hài lòng với bản kế hoạch của nó. Ít nhất thì công việc cũng đang trôi chảy. Tóc nâu gọi điện í ới, bảo về sớm. Nó chen lên những hàng xe lúc tan tầm, luôn giữa những chiếc xe ô tô chậm chạp bò trên đường phố, len vào những ngõ nhỏ đầy áp người trở về. Tóc nâu chờ sẵn với 2 bộ váy áo và một đồng phục kiện. Đây là lý do mà tao phải đánh đổi cả mạng sống để về sớm hử? Chết vì cái đẹp là một hạnh phúc. Nó lắc đầu nhìn tóc nâu lướt thướt với cái váy rườm rà không thể rườm rà hơn được nữa. Tóc nâu nhìn nó thay áo. Mày đẹp thật đấy, dáng thon, ngực tròn, tao chấm điểm 9. Tiếc gì không cho 10 luôn đi. Làm gì tới, tao mới 10. Ôi dào, mà chị khai đi, chị để ý đến anh nào trong đám bạn hôm nay hử, sao tự nhiên chị lại sắm sửa váy áo, sốt sáng thế? Đó là một bí mật, đi theo tao là biết. Tổ chức ở đâu? Café “Cuối ngõ”.

Nó cho xe chạy chậm trên đường, mơ hồ nghĩ. Anh có ở đó không? Mọi người đã vào bàn từ trước. Nó đi sau tóc nâu, liếc mắt nhìn quanh, anh sẽ chọn cho mình một góc khuất với một cô gái nào đó, anh sẽ kể những câu chuyện hài hước hay bình luận những bức tranh? Nó khẽ lắc đầu, tối nay đi chơi mà. Nó vào bàn, cạnh một anh chàng tóc mượt. Nó mỉm cười khi đặt được một cái tên cho anh chàng bên cạnh. Bất giác nó ngược nhìn người đối diện. Trong một giây, nó biết rằng đó là anh và giây thứ 2, khi tóc nâu ngồi cạnh anh, nó hiểu người mà tóc nâu đang nhắm tới. Thành phố này thật chật hẹp. Nó đoán tóc mượt làm nghề điều tra xã hội, vì chỉ bằng những câu rất khéo, tóc mượt đã có trong tay lý lịch trích dọ của nó. Còn tóc nâu thì là một nhà ngoại giao cực đỉnh vì chẳng đợi đến lúc này, nó đã có sẵn hồ sơ chi

tiết về đôi phương rồi. Anh thích uống sữa dâu hả? Em để ý mấy lần, lần nào đi uống nước anh cũng gọi món này thôi. Ừ, có kỳ lạ lắm không. Không đâu, hiếm thấy quá chứ. À, em gọi nước uống đi, em dùng gì, và em nữa, anh hướng ánh mắt nhìn nó, cô gái xinh đẹp trong bộ đầm màu đỏ. Tóc nâu nhanh nhẩu, em uống sữa dâu, em thích món này. Em uống đen đá. Anh nhìn nó, thoáng nhíu mày. Nhưng nó đã nhìn về phía tóc mượt, anh ta đang khuấy khuấy ly café. Café đắng ngắt, nó uống từng chút một. Phía bên kia anh khuấy đều những viên đá, còn tóc nâu thì khẽ khàng nhấp từng chút ly nước của mình. Nó thầm nghĩ tối nay sẽ nghe tóc nâu than thở vì cái vị ngọt sắc của cốc sữa ấy.

Chiếc máy lại rung lên. Em về nhà rồi chứ? Em thay đổi rồi à? Em có biết uống café đâu? Em về rồi, cảm ơn anh đã hỏi thăm. Em không còn là trẻ con nữa. Anh không nói em trẻ con, anh chỉ cảm thấy em đang thay đổi, và như thế không giống là em. Phải, em bây giờ và em trước đây khác nhau mà. Đến giờ anh mới nhận ra điều đó à? Em bảo thủ quá, g9. U too.

Tóc nâu bắt đầu than thở về ly nước, nó quá ngậy, nhưng tao vẫn phải uống. Vì sao một chàng trai nhìn phong độ như thế lại có sở thích uống cái thứ nước béo ngậy ấy. Lần sau mày gọi thứ khác, đâu nhất thiết như thế. Nhưng tao muốn tạo một ấn tượng gì đó. Thiếu gì cách. Ôi, tóc nâu gào lên. Mày thật là một cục gạch khô cứng. Tao đi ngủ đây, không thêm nói chuyện với cục gạch nữa. À mà mày thấy chàng của tao thế nào, ok chứ? Ừ, quá ổn. Tóc nâu cười rạng rỡ và tắt điện. Trong đêm tối, cục gạch bắt đầu khóc, những giọt nước lạnh lẽ. Nó đã quên anh rồi mà, sao lại có cảm giác như đang mất anh một lần nữa. Thành phố rộng lớn, rồi có gặp anh tay trong tay với ai không?

Nó đi làm với gương mặt phờ phạc. Anh trưởng nhóm nhìn nó ái ngại nhưng vẫn đặt trước mặt nó một tập tài liệu, hôm nay phải xong đó em, nếu mệt quá anh có thể giúp cho một phần. Em làm được, cảm ơn anh, em không sao cả. Cơ thể nó lại quay theo quỹ đạo của những con chữ, chỉ có tâm trạng của nó là đang biểu tình rầm rộ mà thôi.

Ngày nhận lương, nó run run nhìn những con số hiện trên chiếc máy, cũng khá khảm đậy chứ nhỉ, không bỏ công mình lặn lội trở ra thành phố này. Nó lục tìm cuốn sổ nhỏ, tìm số thẻ của mẹ. Chuyển một ít cho mẹ mua cái áo, mua cho bố đôi giày mới. Nó lại rút một ít chuẩn bị khao anh chị em ở công ty, khao tóc nâu. Nó cảm giác đường phố thênh thang hơn. Nó chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn chờ tóc nâu. 8 giờ, 8 giờ 30, vẫn không thấy đâu cả. Tóc nâu lại đi dự tiệc chẳng. Nhấn máy gọi. Tiếng chuông điện thoại đổ đâu đó rất gần, tóc nâu bước vào, đôi mắt ử nước. Nó bối rối đỡ lấy thân hình tóc nâu đang đổ xuống. Nó vỗ vỗ bờ vai đang run lên. Có chuyện gì vậy hả? Mà ới... Chuyện gì vậy, ai đã bắt nạt mà ới hả? Không, mà ới, anh ấy... Nó cảm thấy một dòng điện chạy dọc sống lưng. Anh ấy... không hề quan tâm đến tao. Nước mắt chảy xuống bờ vai nó, ươn ướt. Nó xiết chặt vòng tay. Tao hiểu rồi. Tại sao lại thế ới mà, tại sao? Tao hỏi anh ấy chê tao ở điểm nào? Anh ấy bảo chỉ là anh ấy không yêu tao. Tóc nâu lại tiếp tục những đợt khóc mới. Nó cảm thấy như người bạn đó đang khóc thay cả phần cho mình. Hôm nó xách vali trở về, anh không ra tiễn. Nó đã khóc như thế trên chuyến tàu dài đằng đằng. Rồi những ngày ở nhà quyết định sẽ quên, nó cũng đã ớt sững như thế.

Tóc nâu ngủ yên, gương mặt bầu bĩnh. Nó ngấm nhìn cô bạn thân thiết của mình, thờ dài, lặng lẽ dọn mâm cơm, vậy là hôm nay không đi tóc nâu được

rồi. Mẹ nhắn tin, bảo là đã nhận được quà, ngày mai mẹ và bố sẽ đi mua sắm. Các cô trong xóm gửi lời hỏi thăm. Nó mỉm cười. Hẳn là trong chuyến bộ hành tối nay, mẹ nó đã kịp khoe với các cô là nó vừa mới nhận tháng lương đầu tiên, gửi tiền cho bố mẹ sắm sửa rồi. Tin nhắn khác lại đến. Anh. Em hãy an ủi tóc nâu nhé. Anh rất lấy làm tiếc. Anh yên tâm, không có chuyện gì đâu. Em vẫn ổn chứ? Em lúc nào cũng ổn cả. Anh nghĩ em có chuyện gì đó. Nếu em có chuyện gì và không nói cho anh biết thì hẳn sẽ có lý do. Anh chỉ muốn biết là em vẫn ổn. Vậy thì anh có câu trả lời rồi, em rất ổn. Tự khi nào em gay gắt với anh như thế? Em không biết. Điều gì đã khiến em như thế? Anh không biết à, em cũng không biết. Cũng có thể là anh giàu trí tưởng tượng thôi. Nó vội vã tắt máy. Cứ như vậy, nó sẽ lại rơi vào tình trạng của tóc nâu mất.

Ở cách đó 5 - 6 cây số, một chàng trai vẫn miệt mài nhắn những cái tin vô vọng. Anh vút chiếc điện thoại xuống, ôm mặt một lúc. Đôi khi con gái rất khó hiểu. Cuối cùng, vì sao em lại trở lại thành phố này?

Chi nhánh ở Hồ Chí Minh đang cần người. Anh phụ trách nhóm lên tiếng. Trong chúng ta có một số người đủ năng lực để bổ sung cho miền trong. Tôi biết rằng các anh chị còn có những lý do ràng buộc này khác nên thực sự tôi không muốn ép buộc. Tôi mong các anh chị hãy suy nghĩ và cân nhắc. Vào đó sẽ có nhiều cơ hội khám phá, thể hiện và tất nhiên là có chế độ ưu đãi. Mọi người im lặng. Một ý nghĩa vút qua, nó lên tiếng. Em có thể đi được không?

Mày sẽ đi thật à? Tóc nâu nhìn nó, buồn rười rượi. Tao làm sao đi giả được. Công việc nó thế, biết làm sao được. Sao mày không xin ở lại, mày chỉ mới

Ổn định ở đây thôi mà, vào đó sẽ phải làm lại từ đầu. Nếu tóc nâu biết nó tình nguyện đi thì sao nhỉ? Anh gọi điện. Không phải là tin nhắn với những con chữ lặng lẽ mà là những lời nói có âm thanh. Anh nghe nói em sắp đi vào Nam à? Anh biết nhanh thật. Sao anh biết thế, em đã nói cho ai đâu mà. Ừ, anh luôn nhanh nhẹn với tin tức. Thế em không định chào anh rồi đi à. Anh đã biết rồi thì phải đến chia tay em chứ? Em vẫn thế, đi “Cuối ngõ” nhé.

Đã lâu rồi, nó mới ngồi sau lưng anh. Nhìn anh từ phía sau, sao mà cô độc. Ông chủ mang đến 2 ly sữa dâu. Em sẽ uống ly sữa này chứ, hay là café. Em uống sữa. Anh mỉm cười, thế mới là em chứ, anh chắc là em không hợp với thứ nước uống đắng ngắt đó. Anh nhầm rồi, nếu là rượu vokka em cũng có thể uống được. Anh biết. Nó khuấy những viên đá nhỏ, anh nhìn thăm thẳm vào bàn tay nó. Tại sao em lại đi? Em không thích nơi này nữa à? Nó ngược nhìn lên. Là công việc cả mà, đâu phải thích hay là không thích. Anh biết em mà, nếu em không muốn thì bỏ, chuyển sang làm một việc khác mà. Đúng là, anh luôn đọc được những suy nghĩ, chỉ trừ có tình cảm của nó là không. Tại sao không phải là ngược lại nhỉ? Em cũng muốn đổi gió thôi. Nếu không thích thì em sẽ có lựa chọn khác. Con nơi này thì sao? Nơi này đẹp nhưng buồn. Nó uống chậm một ít sữa dâu, nghe có vị đắng của café. Còn mọi người ở đây nữa. Anh không nhìn nó. Em vẫn sẽ nghĩ đến mọi người. Còn ... Nó lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt sâu muện. Tại sao? Tại sao anh không bao giờ ngăn cản nó mỗi khi nó quyết định ra đi? Em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Im lặng.

Bây giờ nó mới nghe rõ bài hát, “vội vã trở về, vội vã ra đi”.

Cả hai uống chậm những thìa sữa đắng. Bao giờ em đi. Thứ bảy này, em sẽ về nhà. Thứ hai em vào trong kia. Được rồi, anh sẽ đến tiễn. Vậy ư? Giá mà anh tiễn em sớm hơn.

Con tàu chuyển bánh. Anh và tóc nâu lùi về phía sau, nhỏ dần rồi khuất hẳn. Chiếc máy điện thoại lại rung lên. Em có thực sự hiểu anh? Không, cũng giống như anh biết về em vậy thôi. Nó nhấn máy gọi cho bố. Con đang trên đường trở về. Con được nghỉ phép hả? Con đi chuyến tàu nào, mấy giờ đến, sao không báo trước cho bố thế? Dạ, con nghỉ phép, sắp tới con phải đi công tác.

Con tàu òn ã đi đi ngang qua chiếc cầu sắt. Nó nhìn xuống dòng sông, tạm biệt. Cả thành phố nữa, tạm biệt, tóc nâu, anh. Không biết lúc nào nó sẽ trở lại thành phố? Lúc đó... anh có đón nó hay không?

Dương Thùy Dương

Giáng sinh của nàng Rose

Nhìn chiếc bảng đằng xa, nó vội chào người thanh niên nọ, lao về phía trước, nó nghe loáng thoáng phía sau, I'm Jack. Ô, nghe như tên của anh chàng diễn trai trong phim Titanic vậy.

Nó đẩy chiếc xe chở đống vali băng băng. Máy bay muộn 3 tiếng, không biết có ai đợi nó không nữa. Thoáng đằng xa có người đang giơ tấm bảng lớn, nó ấn mạnh tay đẩy chiếc xe về phía trước, nhưng trượt chân, nó gần như ngã xuống, chiếc xe lao đi, đâm sầm vào một người phía trước. Nó hốt hoảng chạy đến.

- Sorry. Are you ok?

- Oh, not at all.

Người thanh niên đứng dậy, nhặt chiếc balô to sụ và túm lấy chiếc xe chở hành lý của nó. Nó thở phào nhìn anh ta, đó có lẽ là một người thân thiện.

- Hello, are you a Chinese?

- No, Vietnamese.

- Oh, yes.

Nhìn chiếc bảng đằng xa, nó vội chào người thanh niên nọ, lao về phía trước, nó nghe loáng thoáng phía sau, I'm Jack. Ô, nghe như tên của anh chàng diễn trai trong phim Titanic vậy. Nó mừng hóm khi tìm thấy người hướng dẫn, “vậy là chắc chắn mình không bị lạc”. Chiếc xe dẫn nó qua biết bao con phố. Nhìn những tòa nhà cao chọc trời, những đường phố bóng loáng, nó chỉ muốn nhảy lên trầm trồ nhưng nghĩ sao lại thôi. “Giá mà ba mẹ ở đây cùng với mình thì thú biết bao nhiêu”.

Nó được phân ở cùng phòng với một cô bạn người Nigeria. Cô bạn mỉm cười chào. Chao, một nụ cười thật tươi. Cô bạn người Australia ở phòng bên sang chào hỏi, xỏ một lô tiếng Anh giọng Úc. Nó cố gắng nghe và trả lời từng ít một, đúng là tiếng Anh sách vở chưa đủ để sống ở đây.

Sau bữa tối, nó gọi điện về nhà.

- Thế nào, khỏe không con, thức ăn có hợp khẩu vị không? Nếu không ăn được thì chịu khó ăn tạm mì tôm đã con nhé.

- Con khỏe, thức ăn cũng được mẹ à, rồi sẽ quen hết.

- Chị nhớ đi mua cho em một bộ đầm thật đẹp nhé. Giọng líu lo của cô em đồng đánh đây.

Nó mỉm cười:

- Ừ, rồi.

Nó cuốn theo cuộc sống mới. Những giờ học rộn ràng sôi nổi tràn đầy tiếng cười, những giờ thể thao sôi động mệt nhoài. Nó không ngờ cũng có một ngày con bé lười vận động với cặp kính dày cộm cộp này cũng chịu đi giày tham gia các trận đấu. Nó cảm thấy mình thay đổi từng ngày, vận động mỗi phút giây. Mỗi buổi tối nó đều cảm thấy như kiệt sức. Nó vẫn nổi tiếng là một cô bé chăm chỉ nhưng dường như sự chăm chỉ ấy vẫn chưa đủ để sống nơi đây. Những người bạn luôn tràn đầy năng lượng. Dù đã cố gắng lắm lắm nhưng nó vẫn không sao bắt kịp được, luôn cảm thấy hụt hơi, đuối sức. Nhìn cô bạn cùng phòng vẫn thanh thoi hát một bài hát gì đó không rõ nghĩa, nó rung rung muốn khóc. Với lấy cuốn nhật ký, nó thỏ thức. “Dường như cuộc sống này không thích hợp với mình, nó qua đi nhanh quá, mình thì không bắt kịp được. Và cũng thật buồn tẻ nữa”.

Một buổi chiều, nó và cô bạn cùng phòng đi một lượt khắp cư xá. Phong cảnh thật tuyệt. Phía sau có một rừng lá kim xanh mượt và bên trái có một hồ nước rộng. Nó cảm thấy mình đang chạm vào những thước phim đã được xem. Nó và cô bạn cùng ngồi trên một chiếc ghế đá nhìn ra hồ nước xanh.

- Cậu có nhớ nhà không. Cô bạn hướng đôi mắt nhìn xa xăm.

- Có. Nó lí nhí trả lời, thấy hơi cay cay nơi sống mũi.

- Tớ nhớ Jimmy, em trai của tớ. Nó mới chỉ 6 tuổi thôi nhưng là một chàng trai rất chững chạc, nó luôn bảo vệ tớ. Tớ nhớ món salad của mẹ tớ nữa, đơn giản mà cực ngon.

Nó nhìn cô bạn, thoáng ngạc nhiên. Cô bé vẫn luôn rộn ràng, vui vẻ, luôn tỏ ra bình thản, vậy mà... Trong phút chốc nó nghĩ đến cô em gái của mình. Ở

nhà vẫn thường chỉ chóc là thế, vẫn mong có dịp đi xa một thời gian để khỏi phải cãi vã với nó là thế, vậy mà...

- Hey, cô bé có nhớ tôi không?

Nó nhìn sang bên, gương mặt quen quen, nụ cười cũng quen quen.

- Jack?

- Ok, cô bé có trí nhớ thật tuyệt.

Đó là một buổi chiều thật đẹp. Cuốn nhật ký lại thêm trang mới. “Hôm nay mình mới biết cô bạn cùng phòng mình cũng rất đa cảm. Thì ra mọi người vẫn có những xúc cảm che giấu riêng mình. Mình cũng biết thêm một người bạn nữa, Jack. Không hiểu sao mình cứ nghĩ anh ta là một nhân vật trong phim Titanic nhỉ?”.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Mùa đông đến tự khi nào. Những bông tuyết trắng lặng lẽ rơi. Nó ngồi bên cửa sổ nhìn qua cửa kính, ngoài trời lạnh giá. Vậy mà sắp đến Noel rồi. Nó lồng 2 bao tay vào, mặc liền 2 đôi tất, đi boots và khoác áo choàng rộng. Nó muốn tìm một cái gì đấy cho cô bạn cùng phòng. Cửa hàng gần cư xá đông nghịt người với vô vàn hàng hóa đủ màu sắc. Nhìn ông già Noel cười tươi chào các em nhỏ, nó bật cười. Hồi ở nhà, Noel với nó chỉ là đi chơi với lũ bạn, ăn một cái gì thật nóng, thật ngon thôi. Nó bước nhanh vào cửa hàng, hơi khớp.

- Cô bé tìm gì vậy?

Tiếng ai quen thế nhỉ, nó nhìn sang bên cạnh.

- Jack.

Anh chàng nhìn nó mỉm cười, đôi mắt xanh thẳm. Nó thích thú khi phát hiện ra điều đó.

- Cũng như mọi người thôi, tôi tìm một số thứ cho bạn bè, người thân.

- Chúng ta giống nhau rồi. Nào, đi thôi, nếu chậm chân thì chúng ta chỉ còn những ngôi sao nhỏ trang trí cây Noel thôi.

Jack dẫn nó đi khắp các gian hàng, những chiếc khăn quàng cổ thật đẹp, cả găng tay và mũ nữa, nhưng giá cả thì... Tại sao nó cứ quy đổi đôla sang tiền Việt khi nó đang ở một đất nước chỉ dùng đô thôi nhỉ? Thật vô lý nhưng nó vẫn có thói quen như thế. Jack đã chọn được một số món đồ còn nó thì vẫn thẫn thờ trước các gian hàng.

- Sao thế, không có món gì được mắt hả?

Chẳng lẽ lại bảo là đắt quá, ở nước tôi cái này chỉ vài chục ngàn thôi. Nó cười trừ. Jack nhún vai rồi bỗng kéo tay nó dẫn đến một kệ hàng kê ở dãy sau. Ở đó có cả núi những chiếc mũ len màu đỏ. Nó gần như ồ lên, cô bạn yêu màu sắc sẽ thích mê cho coi. Liếc nhìn giá cả, cũng được chứ nhỉ, nó ướm đội mũ vào đầu, Jack chỉ ngón tay cái gạt gù. Nó cười rạng rỡ, nhìn kỹ lại chiếc mũ, made in vietnam. Nó lại càng rạng rỡ hơn.

Noel! Cur xá lung linh màu sắc. Nó cùng những người bạn thân tổ chức tiệc mừng. Lần đầu tiên nó uống nhiều rượu đến thế. Nếu mà bố mẹ nhìn thấy nhỉ, thế nào cũng được một trận ra trò. Nó lăn ra ngủ li bì nhưng vẫn không quên đặt ở đầu giường cô bạn thân hộp quà màu đỏ. Buổi sáng hôm đó, cô bạn lay lay gọi nó dậy.

- Nào, dậy mà xem.

Nó mở mắt.

- Nào xem này. Cô bạn chìa ra trước mặt nó một hộp quà màu xanh.

- Tặng mình hả?

- Có đề tên cậu đó. Hẳn là tối qua ông già Noel đã ghé thăm. Vì phòng chúng ta không có ống khói để chui xuống nên ông ấy để luôn ở trước cửa.

- Tại sao ông ta không đột nhập vào phòng nhỉ? Nó nhìn cô bạn đang bị nhâm chìm trong sự tò mò.

- Nếu thế thì chắc chắn ông ta sẽ ra về với những quả táo to oạch trên đầu.

- Có thể lắm chứ? Hôm qua có cả bà già Noel nữa cơ. Nó nheo nheo mắt

cười, nhìn cô bạn với chiếc mũ đỏ trên đầu.

- Cám ơn bà ấy nhé! Cô bạn tinh nghịch trả lời.

Nó mở hộp quà, một đôi găng màu tím. Thật lạ kỳ, màu này hiếm có đây.

Chúc cô bé luôn ấm áp! Bất giác nó nghĩ đến Jack, cám ơn nhé, chúc tốt lành. Cô bé thì thầm.

Cô bạn cùng phòng nhìn nó, vẻ hờn dỗi

- Tớ phát ghen với cậu đấy!

- Thế cậu muốn ông già Noel tặng cho cậu 2 món quà hả?

- Giá như thực sự là một ông già Noel!

- Vậy năm sau bà già Noel này sẽ không nhớ đến con nữa đâu.

- Oh, cô bạn lao đến ôm lấy nó, không phải thế, không phải.

Tiếng cười trong veo vang vọng khắp cư xá. Tuyết trắng xóa, ấm áp.

Chiếc điện thoại rung lên, “Chào cô bé đáng yêu! Hôm qua ông già Noel có bỏ rơi cô bé không?”. Nó liếc nhìn cô bạn cùng phòng, mím môi nhẩn lại,

“Chào Jack. Không ông vẫn nhớ đến cô bé ngoan ngoãn này. Chỉ có khác là ông không cười tuần lộc đến, hình như ông ấy đi trên một con tàu cực lớn.”.

“Ôi lạy chúa, cô bé đã nhìn thấy ông già Noel chăng?”. “Không những nhìn thấy mà còn biết rõ nữa, đó là một anh già Noel”. “Haha, vậy ư, cho anh gửi lời chào anh già đó nhé!”.

Nó cười phá lên, “Ok”.

Buổi tối hôm đó, Jack dẫn đó đến khu phố người Hoa. Nó nheo mắt cười.

- Em không phải là người Hoa đâu.

- Nhưng em cũng ở gần đó. Tại sao người Châu Á lại giống nhau thế nhỉ?

- Đó là câu hỏi mà em muốn hỏi anh đó, tại sao người Âu lại giống nhau đến kỳ lạ.

- Haha, vậy chúng ta giống nhau cả.

- Đúng thế.

Nó nhấp một ngụm trà nóng, cảm giác đang ở một nơi nào đó rất gần ngôi nhà của mình. Jack uống liền một ngụm lớn và ngay lập tức nhăn nhó đến khổ sở, anh liền pha thêm một ít nước lọc vào cốc trà của mình, hơi gượng gạo.

- Rồi anh sẽ quen thôi. Uống chậm mới thấy ngon được.
- Rất ngon. Jack vẫn ngoan cố. Phải, cực kỳ ngon.
- Anh dùng thêm một cốc nữa chứ? Nó nheo nheo mắt. Jack cười nhăn nhó.
- Em thấy Noel ở đây thế nào, có khác nhiều so với ở nhà không?
- Khác nhiều, nhất là không có anh già Noel.
- Thế có anh già sẽ vui hơn nhiều lắm hả.
- Nhiều, rất, rất nhiều.

Jack đưa nó về, đặt nhẹ một nụ hôn tạm biệt. Nó cảm thấy mùa đông ở đây thật ấm áp.

Khuya, nó viết tiếp những trang nhật ký. “Không, mình muốn đính chính thêm một điều này nữa. Cuộc sống ở đây luôn chuyển động nhưng cũng có những lúc trôi chậm bên những cốc trà Trung Hoa. Và ở đây cũng có một câu chuyện thật hay nữa, chàng Jack đã cưỡi con tàu Titanic vượt qua màn tuyết trắng đến tặng quà giáng sinh cho nàng Rose”.

- Nay, cậu có tin vào những câu chuyện cổ tích không?

Cô bạn đang cúi mũi vào những trang sách ngược nhìn lên:

- Tớ không tin lắm, tớ tin vào những con số hơn.
- Còn tớ thì tin, tớ sắp trở thành nàng Rose rồi. Chúc ngủ ngon nhé và mơ đẹp.

Nó cười rạng rỡ, ôm cuốn nhật ký vào lòng. Cô bạn nhìn nó, khẽ nhún vai:

- Chúc ngủ ngon, Rose.

Truyện ngắn

Tự sự của con chim câu gãy cánh

Lớp 3. Vào năm 198 mấy, tôi biết về những giao xúc yêu đương của người lớn. Phòng ngủ của mẹ tôi không có cửa vì phòng ngủ của những người lớn lúc bấy giờ đều như thế, không có cửa.

Một tấm rèm nhựa màu xanh lấp lánh như phòng ngủ của mẹ đã thuộc hạng sang. Và sau những khoảng trống song song của những chuỗi màu xanh ấy, tôi thấy mẹ và T ôm nhau, quần riết và áp môi vào nhau. Tôi đã hát tung những chuỗi màu xanh, cái âm thanh lạc lõng ấy, đến bây giờ vẫn còn là sự ám ảnh. Tôi trào lên sự giận dữ đau khổ, tôi biết căm ghét, hận thù từ đó, tôi căm ghét T, căm ghét những bức màn màu xanh lấp lánh. Tôi oà khóc, đứa trẻ bị phản bội chỉ có thể chống cự bằng nước mắt. Tôi khóc rũ rượi trên cái giường một con con của bà ngoại. Em tôi, đứa bé lớp 1 không hiểu chuyện gì, cũng oà khóc theo. Mẹ cũng khóc, nước mắt đắng. T bỏ đi, sau khi đốt một điều thuốc có phần ăn năn. Bố! Ở nơi cách xa 430 km có biết là cả 3 mẹ con đang khóc?

Mẹ luôn tay vỗ vỗ vào lưng tôi, ghen ngào "đừng nói cho bố con biết, bố sẽ đánh mẹ mất thôi" và "lớn lên rồi con sẽ hiểu". Tôi không rõ, mẹ không xin lỗi. Nếu là tôi phạm lỗi, câu đầu tiên mà tôi phải nói là "con xin lỗi bố mẹ, con hứa lần sau..." nhưng mẹ thì không. Mẹ không bao giờ mắc lỗi cả, người lớn luôn đúng và không bao giờ nói câu xin lỗi với trẻ con. Người lớn cũng thế, sợ bị đánh đòn như trẻ con và những điều thắc mắc luôn được trả lời là "lớn lên sẽ hiểu". Tôi không rõ đến lúc nào tôi sẽ hiểu hành động hôm nay của mẹ và T, tôi biết đó là một cái gì đó thật ghê tởm, tôi thương bố.

Mẹ chăm sóc tôi kỹ hơn. Tôi biết. Mỗi khi có lỗi, tôi đều cố gắng bù lại bằng những hành động tốt. Mẹ nấu cho chị em tôi món chè đậu xanh loãng thơm mùi dầu chuối và mua những ổ mì to bự rỗng ruột màu nâu. Tôi cũng dần cảm thấy ổn hơn. T không xuất hiện ở nhà tôi nữa hoặc là có xuất hiện khi tôi đi vắng thì tôi không rõ. Thi thoảng tôi vẫn gặp T. Ở cái thị xã bé tẹo này người ta không thể lẫn trốn nhau lâu dài được. Mỗi khi không thể tránh hoặc tăng lờ, tôi đành phải nhìn T và không bao giờ chào. Những người lớn nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi là một đứa trẻ ngoan. Một đứa trẻ ngoan luôn phải chào hỏi lễ phép và vâng dạ với người lớn. Nhưng tôi không thể chào một kẻ mà

tôi căm ghét, một người lớn mà tâm hồn rỗng như ổ mì màu nâu mẹ thường mua. Tôi vì vậy đã là một đứa trẻ hư rồi. Nhưng hẳn, T vẫn là một người lớn đáng hoàng.

Mùa hè lớp 3. Bố tôi trở về, mập hơn và thấp hơn trước một tẹo. Bố ôm cả hai chị em vào lòng. Đứa em cứ cọ cọ vào đám râu lởm chớm ở cằm của bố, còn tôi thì nhìn đăm đăm vào gương mặt bố. Mẹ ở bên, nín lặng căng thẳng. Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Tôi oà khóc. Bố vỗ về, cười. Bố không biết được, tôi là một tội đồ, một kẻ đồng loã. Tôi không thể nói. Trong những bộ phim trên tivi mỗi buổi tối mà tôi thường chỉ xem được một phần hai, khi bố mẹ giận nhau thì một đứa con sẽ theo bố và đứa còn lại theo mẹ. Cả gia đình cùng khóc. Tôi không muốn. Dù không còn yêu mẹ như trước nữa nhưng tôi không muốn xa mẹ và đặc biệt là em của tôi.

Hai chị em mang khoe với bố tấm bằng khen có in dấu đỏ hình tròn. Cả hai chúng tôi như biết bao những đứa trẻ khác luôn phải cố làm hết chông bài tập trong sách giáo khoa và sách tham khảo, học ra rả cho kì thuộc những trang sách để được điểm 9 và 10 và được bằng khen có dấu hình tròn màu đỏ. Có được nó, mẹ sẽ mua cho quần áo mới và bố sẽ cho về quê nội chơi. Còn đám bài kiểm tra thì sẽ cho vào lò đun bếp và chông sách giáo khoa thì cho các em ở quê, chúng lại sẽ làm những bài kiểm tra và đọc ra rả những trang sách như chị em tôi như một trò chơi nhàm chán.

Lớp 5. Một học sinh giỏi văn là tôi bị điểm 6 môn văn. Tôi đã viết những câu đại loại như thế này:

“Những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời âm đạm”. Cô giáo có cặp tóc màu trắng mát 3 hạt nhựa lấp lánh nói với tôi rằng không nên đặt những câu văn buồn thảm như thế, những từ ngữ đó không phù hợp với học sinh lớp 5. Một câu đúng phải là "những đám mây trôi chậm trên bầu trời trong xanh" hay là "những đám mây trắng xộp như bông đang đùa chơi trên bầu trời xanh ngắt", đại loại thế. Đúng vậy. Con mèo phải luôn có đôi mắt xanh như hai viên bi hay xanh như đá cẩm thạch dù tôi chẳng biết đá cẩm thạch là gì và xem ra mắt mèo cũng chẳng giống hai viên bi lắm. Tả cây mít thì phải thân màu gì, có to bằng vòng tay người ôm không, lá của nó mặt trước và mặt sau như thế nào, mùa đông có rụng lá và mùa hè có quả không? Vân vân và vân vân. Cô giáo luôn có một chông sách trong đầu và chỉ cần tuôn ra cho chúng tôi chép vào vở, chúng tôi hăm hở ghi lại cố nhớ và chép lại trong bài kiểm tra đúng y xì như thế. Tôi đã sai vì tôi không theo ý của cô giáo. Mẹ tôi cũng bảo tôi sai, văn của trẻ con phải trong sáng. Tôi lúc đó cũng nghĩ là

mình sai rồi vì cô giáo và mẹ luôn luôn đúng nhưng mà thực sự là trời lúc đó không xanh...

Tôi đã ghen tị biết bao với con Ki, con chó cưng của chị em tôi. Nó luôn luôn thành thạo và chẳng phải làm bài tập. Còn tôi, thật là bận rộn. Sáng đi học, chiều chỉ được chơi đúng hai tiếng và phải làm bài tập. Tối xem bài trước, soạn sách vở và ngủ gục khi bộ phim mới chiếu có một nửa.

Tôi chỉ thích đúng ngày thứ 5. Thứ 5 hàng tuần tôi phải học cả ngày. Buổi sáng học chính khoá và từ 2 giờ chiều tôi học ca thứ 2, bồi dưỡng văn. Tôi rất thích những giờ học này vì chẳng phải học theo một quyển sách giáo khoa nào cả. Và đặc biệt là thầy P thầy giáo già có cặp kính quắn dây bên trái luôn cho chúng tôi thoải mái viết, không theo một khuôn mẫu nào cả. Và chỉ cần trong bài văn của chúng tôi có một hai câu hay, ý tưởng lạ là nghiêm nhiên được đọc trước lớp, được điểm 10. Tôi rất tự hào vì là một trong những đứa được điểm 10 nhiều nhất.

Sau buổi học cuối cùng, thầy P bảo tôi:

- Em cần một tuổi thơ đẹp hơn.
- Thưa thầy...
- Văn của em già trước tuổi, nhưng không phải lỗi của em.

Ngày hôm đó, một ngày mưa buồn. Tôi nhớ lại lớp 3 của tôi. Thầy nói đúng nhưng mà chưa đủ, tôi không phải là một đứa trẻ ngây thơ.

Tôi là một đứa trẻ yêu trường học. Không phải vì quá say mê với những môn học mà vì trường học là một môi trường khác. Ở đó, tôi có bạn bè, những trò chơi, những bài kiểm tra khiến tôi có lúc như sống khác. Ở nhà tôi luôn có cảm giác ngột thở. Tôi đã từ lâu không còn sôi nổi khi nói chuyện với mẹ nữa, tôi đã từ lâu không tâm sự những buồn vui với mẹ nữa, tôi, đã từ lâu xem nhà của mình là một nơi đau khổ. Trường học cho tôi một nơi giải thoát. Nhưng cũng có lúc tôi căm ghét trường học. Đó là khoảng thời gian học cấp 2. Vào mùa nắng, trời nóng bức. Tôi chỉ thèm được ăn một que kem mát lạnh hay uống nước mát nhưng trường cấm chúng tôi đến những hàng quà trước cổng vì lý do mất vệ sinh. Mỗi sáng thứ hai thầy phụ trách đều đóng dĩa ở micro là hàng quà rất mát vệ sinh, ăn vào đau bụng. Và nếu như chúng tôi mua quà ở đây thì cờ đỏ sẽ ghi tên và nêu vào sáng thứ hai. Mẹ tôi cũng cấm. Mẹ chuẩn bị cho chị em tôi mỗi đứa một bidông đựng nước màu xanh nắp trắng. Tôi phải đeo cặp lên vai và xách kè kè bịch nước mỗi buổi học. Nó thường vui đi một phần ba khi tôi đến trường và sau giờ ra

chơi thì hết nhẫn. Suốt giờ còn lại, có khát cũng chịu. Cảm giác của tôi thời cấp 3 là triền miên khát, khát cháy cổ không làm gì được. Có mấy đứa bạn của tôi lên ra bờ rào mua nước. Ở đó có một lỗ hồng và mấy bà bán hàng thường chia bịch nước ra bán, có cả mía lạnh và sữa chua. Nhưng tôi không có đồng quà nào để mua cả. Mẹ tôi luôn sợ tôi ăn hàng ăn quán sẽ bị đau bụng. Tôi lúc đó giận mẹ tôi ghê gớm. Trẻ con có lúc nào bị đau bụng khi ăn kem đâu, chỉ có người lớn là giàu trí tưởng tượng.

Nhưng nếu chỉ là những cơn khát triền miên thì tôi đã không căm ghét trường học nhiều như thế. Tôi căm ghét tận độ vì một lý do khác, là nhà vệ sinh. Mỗi buổi học tôi luôn phải đi vệ sinh ít nhất một lần. Đó là một cực hình mà đến bây giờ khi nghĩ lại tôi vẫn thấy sờn cả gai ốc. Nhà vệ sinh bé tẹo và không có nước. Mỗi khi chuẩn bị bước vào đó tôi luôn phải hít căng thu vào 2 lá phổi luồng không khí trong lành và bước nhưng bước hùng dũng mau lẹ vào cái căn phòng âm thấp tối tăm ấy. Tôi phải cố bước những bước khéo léo để không dẫm lên những đám nước nhày nhựa thối bản trên nền xi măng và cố hoàn tất thật nhanh để chạy ào ra ngoài để hít căng luồng không khí trong lành.

Mỗi ngày đều như thế, tôi không làm sao thoát ra khỏi cái vòng đau khổ ấy được. Tôi sợ mỗi buổi đến trường, cái nhà vệ sinh màu vàng âm thấp ấy. Giờ mỗi khi nghĩ lại, tôi vẫn thấy mình can đảm, một đứa trẻ can đảm như bao đứa trẻ khác lúc bấy giờ.

Tôi ngưỡng mộ chị P và chị Q. Chị P hơn tôi 5 tuổi và chị Q hơn tôi 3 tuổi. Cả hai chị đều xinh xắn, ngoan ngoãn, học giỏi và có bố đi nước ngoài. Bà ngoại tôi bảo đi nước ngoài thì giàu lắm. Mà đúng là 2 chị ấy có 2 con búp bê to gần bằng người, tóc màu nâu, đôi mắt có thể nhắm mở, như vậy thì đúng là giàu nhất trong xóm rồi. Chúng tôi chẳng ai có những con búp bê đẹp như thế.

Mỗi tối thứ 7, chị em tôi thường sang nhà chị P và Q chơi. Vì tối đó chúng tôi được nghỉ, không phải làm bài. Tivi thì ngoại xem cải lương. Chúng tôi chẳng được xem phim gì cả, mà ở nhà cũng sợ cái tiếng ca cải lương mùi mẫn ấy. 4 chị em chúng tôi thường bày đủ các trò, cút bắt, đánh chuyen cả thi hát và diễn kịch cũng có. Nhưng rồi cũng nhanh chán. Chị P bày cho lũ chúng tôi một trò mới. Lần đầu tiên, em tôi không được tham gia, chị P bảo nó bé quá, lại hay mách lẻo nên nó phải đứng ở ngoài, canh phòng. Nhìn nó mếu mếu tôi cũng thương nhưng mà sức hấp dẫn của trò chơi mới khiến tôi quên ngay. Tôi theo chị P và Q ra sau nhà, một khoảng sân tối. Sau một hồi

căn vặn tôi là không được nói với ai, 2 chị mới cho tôi tham gia trò chơi mới này. Trò chơi có tên là vợ chồng. Tôi không rõ. Chị P và Q chơi trước, hai người ôm riết lấy nhau, thì thào những câu nói không rõ lời, tôi nghe cũng buồn cười nhưng không dám cười. Chị P bắt đầu sờ nắn khắp người chị Q và lảm nhảm khen ngợi, chị Q thì buồn buồn bắt đầu cười rúc rích, tôi cũng thấy buồn cười, nhưng không dám. Đến lượt mình, tôi cũng sờ nắn khắp người chị P. Tôi nhận ra sự khác biệt mà lâu nay không biết, ngực chị P to hơn ngực tôi, hai vú cứng cứng. Chị P cũng làm tương tự, tôi thấy ghê ghê. Chị áp môi vào môi tôi, một cảm giác mới lạ nhưng buồn nôn. Trò chơi kết thúc, chúng tôi phải thề thốt giao hẹn không được nói cho ai cả. Tôi thấy rỗng. Chị Q buột miệng nói cho tôi rằng một lần hai chị ấy thấy mẹ của hai chị với một ông H nào đó làm chuyện ấy, nên học theo, cũng thú lắm. Tôi từ ngạc nhiên đến chua chát. Ra là thế, giống nhau cả, tội nghiệp bố.

Tôi lặng lẽ ra về. Em tôi cứ hỏi mãi là trò chơi gì thế, thú không? Tôi chỉ muốn khóc. Nhưng mà không. Thầy một lần nữa lại đúng. Tôi là một đứa trẻ không có tuổi thơ, tôi không thể trong sáng. Giá mà tôi khóc được. Em tôi là một con chim nhỏ ngây thơ. Em đừng biết thì hơn.

Nguồn: eVan

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 03/12/2008 5:31:40 CH